

PÍSEŇ 0530

Má duše, Pána svého chval

Ženeva 1551

1. Má du - še, Pá - na své - ho chval, vzdej je - mu dě - ko - vá -- ní;
svou pé - či všechnu naň u - val, v něm slož ce - lé dou - fá -- ní.

Onť má dost cest, pl - ný svět jest div - né je - ho mou - dro - sti,

jak on rá - čí, tak vše krá - čí k vů - li je - ho moc - no - sti.

2. O čemž tobě, Bože, nyní můj chce jazyk zpívati,
tvá přemnohá dobrodiní s vděčností vyznávati.
Nebs mi toho činil mnoho, což důkazem tvé lásky
bylo při mně, což upřímně hlásat chci z každé částky.
3. Ač pak často já též klesám, prach jsa a popel bídný,
však ty pozdvihuješ mne sám, mé jsa mdlobě pomocný;
hříchy snímáš, špínu smývaš krví Syna milého,
tos mi svědčil i zpečetil často svátostí jeho.
4. Však když jsem v úzkostech býval, nevěda kam se díti,
jen tebe srdcem jsem vzýval, tys mi pomocník býti
ráčil cele, protože směle, Otče můj, v tebe doufám,
mne sobě měj, děj se co děj, já v naději nezoufám.
5. Ty mne vždy po cestách svých ved', můj Bože z vysokosti,
mé činy Duchem svým sám řed' i mé všechny vnitřnosti;
své dle rady proved' všady sluhu vyvoleného
až do nebe, kdež by tebe ctil věčně, Boha svého.
6. Má duše, svého Pána chval, vzdávej mu děkování,
pěči všechnu naň již uval, v něm slož všechno doufání;
co při tobě začal sobě, k slávě své velebnosti
on vyvede, tě přivede k světlu věčné jasnosti.

J.A.Komenský 1631/1659